

“ মৰমৰ সন্তান সকল - আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাৰ যথার্থ পৰিচয় দিয়াৰ উপায় উলিয়াব লাগে , সঠিক (Accurate) শব্দৰে (অল্ ফ)
পিতাৰ পৰিচয় দিলে সৰ্বব্যাপি ৰ ধাৰণা অন্ত হৈ যাব ”

প্ৰশ্ন: অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন উঠোৱা সন্তানসকলৰ কৰ্তব্য কি?

উত্তৰ: জ্ঞানৰ প্ৰতিটো কথাৰ ওপৰত ভালদৰে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি সকলোকে এজন পিতাৰ সত্য পৰিচয় দিব লাগে। পুণ্য আত্মা বনোৱা জনৰ লগে লগে পাপ আত্মা কোনে বনালে- এয়া বুজোৱাতো তোমালোক সন্তানসকলৰ কৰ্তব্য। সকলোকে ৰাৱণৰ বেৰী (এবিধ ফল) বোটলাৰ পৰা ৰক্ষা কৰি জ্ঞান ৰত্ন গ্ৰহণ কৰাব লাগে। সেৱাৰ ভিন্ন-ভিন্ন উপায় উলিয়াব লাগে। সেৱাত ব্যস্ত থাকিলেহে অপাৰ সুখত থাকিব।

গীত: প্ৰিয়তম আহি লগ কৰা ...

ওম শান্তি। পিতা পৰমাত্মাক সদায় ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই কে দিয়ে এই পশু পক্ষী আদি সকলো তেওঁ ৰচনা কৰে। কিন্তু বুজাব লাগে প্ৰথমে প্ৰথমে মনুষ্যৰ কথাতো বুজা। পৰমপিতা যি ৰচয়িতা হয় তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচে। মনুষ্যইহে তেওঁক পিতা বুলি মাতে কাৰণ দুখী হয়। সকলোৱে সেই এজন ৰচয়িতাকে স্মৰণ কৰে। গতিকে প্ৰথমে প্ৰথমে এইটো বুজাব লাগে যে মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা কোন। সেই ৰচয়িতাজনেই সকলোৰে পিতা। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। আত্মাৰ নিজৰো পৰিচয় নাই আৰু পিতাৰো পৰিচয় নাই। যদি নিজেই আত্মা হয় সেইটো জানে তেন্তে বুজিব যে আমি কাৰ সন্তান! আমি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান। তেওঁ পিতা ৰচয়িতা হয় তেন্তে নিশ্চয় প্ৰথমতে মনুষ্য সৃষ্টি ৰচিব, সেয়া নতুন দুনিয়া অথবা স্বৰ্গ হ'ব। পিতাই নিশ্চয় স্বৰ্গই ৰচিব। পিতাই দুখৰ কাৰণে ৰচনা ৰচিব, এয়া হ'বই নোৱাৰে। মিহেতু আমি সেই পিতাৰ সন্তান হওঁ, যি পিতাই স্বৰ্গ ৰচনা কৰে গতিকে আমিও তাতে থাকিব লাগে নে পৰমধামত থাকিব লাগে। কিন্তু আমি ইয়াত অভিনয় কৰিবলৈ আহিব লাগে। এয়া হৈছে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰাৰ উপায়। যিমান সময় পোৱা এয়াই বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। সাধু-সন্ত আদি কোনেও যথার্থ ৰীতিৰে পিতাক নাজানে। ৰচয়িতাই নিশ্চয় স্বৰ্গই ৰচিব গতিকে সকলো আত্মাই নিৰ্বাণ ধামত থাকিব লাগিব। সেই নিৰ্বাণ ধাম হৈছে সকলো আত্মাৰ ঘৰ, য'ত পিতাও থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে বেহদৰ পিতাৰ লগত বুদ্ধি-যোগ লগাবলৈ মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। যোগ নোহোৱাৰ কৰণেই মনুষ্যৰ দ্বাৰা পাপ হয় অথবা ধাৰণা নহয়। পিতাক স্মৰণ নকৰে। ভগৱানতো এজনেই। তেওঁ হৈছে আটাইতকৈ মৰমৰ স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তাত বহুত সুখ আছে। ইয়াত দুখ পোৱাৰ কাৰণেই ভগৱানক স্মৰণ কৰে। পিতাই সন্তানসকলক সুখ দিবলৈহে জন্ম দিয়ে। সত্যযুগ, ত্ৰেতাক সুখধাম বুলি কোৱা হয়। এতিয়া হৈছে কলিযুগ। ইয়াৰ পাছত আকৌ সত্যযুগৰ আগমন হ'ব। নিশ্চয় পিতাও আহিব লাগিব। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি আনক বুজাব লাগে। ইয়াত তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰাই পিতাৰ পৰিচয় পোৱা। মনুষ্যই সেই পৰম পূজনীয় পিতাক নাজানেই। পিতাক নাজানেই গতিকে নিজক তেওঁৰ সন্তান বুলিও নাভাবে। আমি পিতাক জানিলো গতিকে তেওঁক স্মৰণ কৰো। সেই বেহদৰ পিতা হৈছে সকলো আত্মাৰে। সেই নিৰ্বাণে এই সাক্ষাৰ প্ৰজাপিতাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মৰ লগতে ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীও আছে। নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ পিতা পৰমপিতাই হ'ব যাক ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয়। কোনোবা আহিলে পোন প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। যেতিয়া পিতাৰ স্মৃতি আহিব তেতিয়াহে আগলৈ বুজিব। পিতাক নুবুজিলে আন একো বুজি নাপাব। সেয়াও এনেকৈ বুজাব লাগে যাতে মনুষ্যই উপলব্ধি কৰে যে এওঁলোকৰ বুজনিটো একেবাৰে সঠিক। এনেকৈতো কোনেও নুবুজাব যে বিশ্বৰ পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়। নিশ্চয় নৰকৰ ৰচয়িতাও কোনোবা থাকিব। পাৱন বনাওতা এজন পিতা আছে তেন্তে পতিত বনোৱাও কোনোবা এজন হ'ব। এইটো খুব ভালদৰে বুজাব লাগে। আমি যাক স্মৰণ কৰো সেই পিতা কোন? ৰাৱণক কোনেও স্মৰণ নকৰে। মনুষ্যই পৰিত্ৰ কৰিবলৈ অহা পৰমাত্মা ৰামকো নাজানে আৰু পতিত বনোৱা ৰাৱণকো নাজানে, একেবাৰে অজ্ঞানী। প-পত্ৰ (Form) পূৰোৱাৰ সময়ত প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। আত্মাৰ পিতা কোন, এই প্ৰশ্ন কোনেও সুধিব নোৱাৰে। আত্মাটো প্ৰতিজন মনুষ্য মাত্ৰতে আছে। জীৱ আত্মা, পাপ আত্মা, পুণ্য আত্মা বুলি কোৱা হয়, নহয়নে? পুণ্য আত্মাটো পিতাই কৰে তেতিয়া হ'লে পাপ আত্মা কোনে কৰে? ইয়াক নিশ্চয় বুজাব লাগে। পিতা যি স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, আমি সকলো যাৰ সন্তান তেওঁক তুমি জানানে? তেওঁটো পৰিত্ৰ সৃষ্টিয়েই ৰচনা কৰিব। এতিয়া পতিত দুনিয়া, সেয়েহে মনুষ্যই গীতো গায় হে পতিত পাৱন আহা। নহলে ইমান খিনি মনুষ্যক পৰিত্ৰ কোনে কৰিব? সৰ্বব্যাপি হ'লেটো তেওঁক আহক বুলি কোৱাৰ প্ৰশ্ন নুঠে। সৰ্বব্যাপি হ'লেটো তেওঁক স্মৰণ কৰাৰো প্ৰয়োজন নাথাকে। এতিয়া মই আপোনাক এটা ভাল মত দিওঁ। ব্ৰহ্মাৰ মত প্ৰসিদ্ধ। আমি ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী। ব্ৰহ্মাকো মত দিয়া জন

নিশ্চয় উচ্চ হ'ব। ব্ৰহ্মা পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ সন্তান যি সকলো আত্মাৰ পিতা। তেওঁ প্ৰজাপিতা। তোমালোক সন্তানে সেৱাৰ কাৰণে এনেকুৱা ধৰণে বিচাৰ সাগৰ মন্ঠন কৰিলে খুব আনন্দ লাভ কৰিব। কোনোবা আহিলে স্তান ৰত্ন দান দিয়া। পিতা আহি অবিনাশী স্তান ৰত্ন গ্ৰহণ কৰায়, যাৰ যোগেদি বিশ্বৰ মালিক হওঁ। পিচত ৰাৱণে আহি বিপৰীত দিশলৈ লৈ যায়। শিৱৰ চিত্ৰ দেৱতাৰ চিত্ৰ সকলো পাথৰৰ। পাথৰক পূজোঁতে পূজোঁতে শিলাময় বুদ্ধি হৈ যায়। শিৱৰো পাথৰৰ চিত্ৰ আছে। নিশ্চয় কোনোবা সময়ত শিৱবাবাই চৈতন্য ৰূপত পঢ়ুৱাইছিল। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ লগতে ব্ৰহ্মাকুমাৰী সৰস্বতীও আছিল। এতিয়া বাস্তৱিক ৰূপত আছে। সকলোৰে মনোকামনা পূৰণ কৰোঁতা বুলি তেওঁৰ গায়ন আছে। অবিনাশী স্তান ৰত্ন দান কৰোঁতা বিদ্যাৰ দেৱী। মনুষ্যই আকৌ সৰস্বতীৰ হাতত বীণ দি দিলে। এই সকলো কথা বুদ্ধিলৈ আহিব লাগে, ভাষণ দিবলৈ অলপ বিচাৰ সাগৰ মন্ঠন কৰাৰ প্ৰয়োজন। প্ৰথমে ভাষণৰ লিখিত ৰূপ দি স্পষ্ট কৰিব লাগে, সুবক্তা সকলে বহুত সাৱধানে ভাষণ দিয়ে। একেবাৰে যথার্থ ৰূপত শুনাই। অলপ ইফাল সিফাল হ'লেই সন্মান যাব। আৰম্ভণিৰ পৰাই পুৰা অভ্যাস কৰা। ইয়াতো পিতাৰ পৰিচয় দিবলৈ স্তান বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। সেৱা কৰিব লাগে। বিকাৰী গুৰুৰ শিকলিত বহুত ফঁচি আছে। তেওঁলোকে কাৰোৰে সংগতি কৰিব নোৱাৰে। পতিত পাৱন বুলি নিৰাকাৰ পিতাকেই সম্বোধন কৰা হয়। সৰ্বব্যাপিৰ স্তানেৰেটো কাৰো সংগতি হোৱা নাই। পতিত পাৱন হৈছে এজন শিৱবাবা যি জনক ৰুদ্ৰ বুলিও কোৱা হয়। ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰও প্ৰসিদ্ধ। ইমান বৃহৎ যন্ত্ৰ কোনেও ৰচিব নোৱাৰে। ৰুদ্ৰ স্তান যন্ত্ৰ কিমান বছৰ ধৰি চলি থাকে? স্তান শুনায়েই থাকে। যন্ত্ৰ ৰচাৰ সময়ত শাস্ত্ৰও ৰাখে। ৰামায়ণ ভাগৱত আদিৰ কথা শুনাই, ইয়াক ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰ বুলি কোৱা হয়। বাস্তৱতে ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰ এয়াই। এই যন্ত্ৰও বহুত সময় ধৰি চলে। তেওঁলোকৰ এমাহ জুৰি চলে। ইয়াৰ যন্ত্ৰ কিমান সময় ধৰি চলে। ইয়াত যিমান পূৰণা সামগ্ৰী আছে সকলো শেষ কৰিব লাগে। সমগ্ৰ বিশ্ব এই যন্ত্ৰত স্বাৰা হয়। কিমান বৃহৎ যন্ত্ৰ, গুৰুত্বটো দিয়া। যেতিয়া সকলোৰে শৰীৰ স্বাৰা হ'ব তেতিয়াই সকলো আত্মা পৰমধাম অভিমুখে গতি কৰিব। কিন্তু যেতিয়ালৈকে পিতা নাহে তেতিয়ালৈকে বিকাৰীৰ পৰা নিৰ্বিকাৰী কেনেকৈ হ'ব, মায়া জালৰ পৰা কোনে মুকলি কৰিব? কোনোবাটো হ'ব লাগিব। সেয়েহে মালিক জন নিজেই আহে। এনেকুৱা নহয় সৰ্বব্যাপি হৈ স্তান দিয়ে, তেওঁটো আহে। আমি তেওঁৰ নাতি-সন্তান। বাস্তৱতে তুমিও হোৱা। এতিয়া সেই পিতা আহি নিজৰ পৰিচয় দি আছে। স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। আমি ৰাজযোগী ঋষি তেওঁলোক হঠযোগী ঋষি। ইয়াৰ ওপৰত এটা কাহিনী আছে যে অমুক ঋষিজনৰ ওজন বেছি নে ৰাজযোগী ঋষিৰ ওজন বেছি। সেয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ কথা এয়া স্তান মাৰ্গ। ভক্তিমাৰ্গ আৰু স্তান মাৰ্গৰ তুলনাচনীৰ কথা আছে। এফালে ভক্তি মাৰ্গৰ সমগ্ৰ শাস্ত্ৰ আনফালে স্তান মাৰ্গৰ এখন শাস্ত্ৰ গীতা। তুলনামূলক ভাৱে গীতাৰে ওজন বেছি হৈ যায়। গীতা ৰাজযোগী সকলৰ, হঠযোগী সকলৰটো বহুত শাস্ত্ৰ আছে। এফালে সকলো শাস্ত্ৰ ৰাখা অনফালে গীতা ৰাখা। বাস্তৱতে সেয়াও আমাৰ নহয়। আমাৰ স্তানৰ কথা। গীতাৰ ভগৱান সংগতি কৰিবলৈকে আহে। সেয়েহে সন্তানৰ বুদ্ধিত এই সকলোখিনি থাকিব লাগে। কোনোবাই বুজে বা নুবুজে সেইটো বেলেগ কথা, নিজৰ কৰ্তব্য হৈছে সকলোকে বুজোৱা। মৃত্যুৰ সময়ত সকলোৱে চকু খুলিব। এই স্তান যন্ত্ৰৰ দ্বাৰাহে বিনাশৰ অগ্নি প্ৰজ্বলিত হৈছে। এতিয়া তোমালোক পাণ্ডৱৰ পতি হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। পতিতক পাৱন কৰোঁতা হৈছেই এজন পৰমাত্মা, কৃষ্ণ নহয়। তেওঁক God father বুলি কোৱা নহয়। পিতা বুলি তেতিয়াহে কোৱা হয় যেতিয়া সন্তান জন্ম দিয়ে। কৃষ্ণইটো নিজেই শিশু গতিকে তেওঁক কেনেকৈ পিতা বুলি কোৱা যাব। নিয়মে নকয়। কৃষ্ণৰ লগত আকৌ জোৰা লাগিব। অনেক সন্তান লাগিব তেতিয়াহে পিতা বুলি কোৱা যাব। তেওঁ তেতিয়া গৃহস্থী হৈ যাব। ইয়াতটো নিৰাকাৰ পিতাই বহি স্তান দিয়ে। তেওঁ কেতিয়াও গৃহস্থ ব্যৱহাৰত নাহে, সদায় পৱিত্ৰ। কৃষ্ণটো মতুৰ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম লয় গতিকে তেওঁক পতিত পাৱন বুলি কেনেকৈ ক'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানে জানা যে পৰমপিতা পৰমাত্মা ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰতেই আহিব লাগিব। প্ৰজাপিতাটো নিশ্চয় ইয়াতেই হ'ব লাগিব, সেয়েহে তেওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখি কয় যে মই এই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। তেওঁ ৮৪ জন্ম ভোগ কৰি এতিয়া অন্তিম জন্মৰ শৰীৰত আছে আৰু বানপ্ৰস্থ অৱস্থাৰ সম্পূৰ্ণ অনুভৱি ৰথ। অৰ্জুনৰ ক্ষেত্ৰটো কোৱা হয় যে বহুত গুৰু কৰিছিল। শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছিল গতিকে এনেদৰে বুজাবও লাগে। প্ৰজাপিতাৰ নাম কেতিয়াবা শুনিছানে? ব্ৰহ্মা আছে যদি নিশ্চয় প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণ লাগিব। বৰ্ণও মুখ্য। চক্ৰটো বৰ্ণ দেখুৱাই। ব্ৰাহ্মণ কুল হৈছে আটাইতকৈ সৰু। তেওঁলোকৰ স্তান লোৱাৰ সময়ো সকলোতকৈ চমু (চুটি)। তেওঁলোকৰ স্তান লোৱাৰ সময়ো কম। ব্ৰাহ্মণ সকল সংখ্যাত কিমান তাকৰীয়া। তাতোকৈ বেছি দেৱতা, তেওঁলোকতকৈও বেছি ঋত্ৱিয়, তেওঁলোকতকৈ বেছি বৈশ্য, শূদ্ৰ। তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ সংখ্যা নিচেই কম। কম সংখ্যাৰ ভিতৰতো অতি কমেহে সদায় আনন্দত থাকিব পাৰিব। পিতাই বুজাইছে যে অমৃত বেলাহে আনন্দৰ সীমা বাঢ়িব। দিন আৰু ৰাতি বায়ুমণ্ডল বহুত লেতেৰা (অপৱিত্ৰ) হৈ থাকে, সেই সময়ত স্নান কৰাটো অসুবিধাজনক। অমৃতবেলাৰ সময়ৰ গায়ন আছে। সেই সময়ত সকলো আত্মা ভাগৰি শৰীৰৰ পৰা আঁতৰি নিদ্ৰামগ্ন হয়। সেইটোৱেই শুভ মুহূৰ্ত। সাধাৰণতে পিতাৰ স্নান চলোতে, ফুৰোঁতে অন্তৰত ৰাখিব লাগে। বাকী হঠযোগৰ দৰে এঠাইত বহি স্নান কৰিলে বুদ্ধিত নাথাকিব। ঋষিমুনি, ভক্তলোকে অমৃতবেলা উঠি কীৰ্তন আদি কৰে, কিয়নো সেই সময়ত বায়ুমণ্ডল শুদ্ধ হৈ থাকে। গতিকে কোনোবা ওচৰলৈ আহিলে বুজাবা যে আমি পঢ়ি আছো। এই ক্ষেত্ৰত কোনো অন্ধ-শ্ৰদ্ধাৰ

কথা নুঠে। নিৰাকাৰ পিতাই শিক্ষকৰ ৰূপত আমাক সহজ ৰাজযোগ শিকাই আছে। গতিকে মনুষ্য আচৰিত হ'ব যে এওঁলোকক নিৰাকাৰে কেনেকৈ পঢ়ায়। ভগৱানৰ বাণী বুলি কোৱা কথাষাৰো একেবাৰে শুদ্ধ। গতিকে নিশ্চয় শৰীৰত অৱতৰিত হৈছে ৰাজযোগ শিকাৰ। তাৰ বাবে কোনোবা শৰীৰ ধাৰলৈ ল'ব লাগিব। গতিকে প্ৰথমে যুক্তিৰে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া উচিত। সৰ্বব্যাপি বুলি ক'লে আশীৰ্বাদ পোৱা নাযায়। যেতিয়ালৈকে ভগৱানৰ মহাবাক্য কাণত নপৰে তেতিয়ালৈকে কোনেও বুজি নাপায়। ভগৱান হৈছে নিৰাকাৰ, ব্ৰহ্মা হৈছে সাকাৰ প্ৰজাপিতা, গতিকে তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাকুমাৰ, ব্ৰহ্মাকুমাৰী। নিৰাকাৰ পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰলৈ আহি পঢ়াইছে। আমাৰ লক্ষ্য, উদ্দেশ্য হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। পিতাৰ পৰিচয় দিলে পিতাৰ স্মৃতি থাকিব। কিছুমানে লিখে ভগৱান নিৰাকাৰ, গতিকে তেওঁলোকক বুজাই দিয়া উচিত। আকৌ কিছুমানে লিখে আমি ভগৱানক নাজানো। আৰে, তোমালোকে ভগৱানক নাজানো? পৰম পিতা বুলি কোৱা হয় যেতিয়া নিশ্চয় কোনোবা থাকিব লাগিব। সন্তান সকলে জানিছে যে আমি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা ভৱিষ্যত জন্ম জন্মান্তৰৰ বাবে উপাৰ্জন প্ৰাপ্তি কৰিছো। এই ক্ষেত্ৰত যিয়ে বিধিনি আনে তেওঁৰ বহুত পাপ বৃদ্ধি হয়। জানি বুজিয়েই বিঘ্ন আনে। অস্ত্ৰাণীৰ কোনো দোষ নাথাকে। আছা।

অতি মিঠা আৰু অতি মৰমৰ সন্তান সকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপ দাদাৰ স্নেহযুক্ত স্মৰণ.....ইয়াৰ প্ৰতিটো শব্দৰ অৰ্থ তোমালোক সন্তান সকলে জানিলা। প্ৰথম প্ৰথম মাতা-পিতা তাৰ পিচত বাপদাদা। মাতা-পিতা তেওঁকহে কোৱা হয় যিজনে স্বৰ্গৰ মালিক বনাইছে। পিচত তেওঁৰেই বাপদাদা হয়। তাৰ পিচত জগদম্বাৰ কথা কোৱা হয়। এইটো বহুত গুঢ় কথা। সৰ্ব প্ৰথম গুঢ় ৰহস্য হৈছে এইটোৱেই যিটো বুজিব পাৰিলে মনুষ্যৰ বহুত লাভ হয়। ইয়াৰ পিচত কোৱা হয় বহুত দিনৰ পাছত পুনৰ লগ পোৱা, এইটো হৈছে আন এটা ৰহস্য। তাৰ পিচত কোৱা হয় ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ, স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী- এইটোও হৈছে নতুন ৰহস্য। প্ৰতিটো কথাতেই ৰহস্য আছে। আছা।

স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নয়নৰ মনি সকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সু-প্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানৰ প্ৰতি নমস্কাৰ।

ধা ৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ : - *

(1) অমৃতবেলাৰ শুভ মুহূৰ্তত পিতাক বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰি আনন্দত গদগদ হ'ব লাগে। চলোঁতে-ফুৰোঁতেও স্মৰণৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

(2) পাপ কৰ্মৰ পৰা বাচিবলৈ বা জ্ঞানৰ ভাল ধাৰণা কৰিবলৈ এজন পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগোৱাৰ যত্ন কৰিব লাগে।

বৰদান: সন্তুষ্ট হৈ থকা আৰু সকলোকে সন্তুষ্ট কৰোঁতা শুভ কামনা আৰু শুভ ভাৱনা সম্পন্ন হোৱা।
ব্ৰাহ্মণ অৰ্থাৎ সদয় সন্তুষ্ট হৈ থকা আৰু সকলোকে সন্তুষ্ট কৰোঁতা, গতিকে যিয়েই নহওঁক, কোনোবাই যিমানেই অস্থিৰ কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰক, সন্তুষ্ট হৈ থাকিব লাগে আৰু সন্তুষ্ট কৰিব লাগে- এইটো স্মৃতিত থাকিলে কেতিয়াও ক্ৰোধ নাহিব। যদি কোনোবাই বাৰে বাৰে ভুল কৰে তেন্তে তেওঁক পৰিৱৰ্তন কৰিবৰ বাবে ক্ৰোধ নকৰিবা, ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে দয়াশীল হৈ শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ দৃষ্টি ৰাখা তেতিয়া তেওঁ সহজে পৰিৱৰ্তন হৈ যাব।

শ্লোগান: *শ্লোগা ন : - পৰমাত্মা স্নেহ ৰ অনুভৱী হোৱা তেতিয়া কোনো বাধাই বাধা দিব নোৱাৰিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!